

**ДЖЕФРИ ЧОСЪР
СЪР ТОПАЗ
ИЗ „КЕНТЪРБъРИЙСКИ
РАЗКАЗИ“**

Превод от английски: Александър Шурбанов, 1995

chitanka.info

Тук започва Чосъровият разказ за Топаз.

*Една история забавна,
но поучителна и славна
ще ви разкажа аз —
за рицар смел, прочут отдавна
със сила, дето няма равна,
на име сър Топаз.*

*Той бил роден отвъд морето —
в градчето Попринг, под небето
на Фландрия, а там
lord бил баща му и момчето
живяло с него във градчето —
тъй Бог поискал сам.*

*Добро и смело то растяло,
с лице като погача бяло
и с глас като на кос,
цвета на розите събрали
във устните си, с тънко тяло
и със изящен нос.*

*Достигнала му чак до кръста
брадата огнена и гъста
и с брич, кафяв на цвят,
с обуща от кордовска къща
обул се, взел да се загръща
във плащ от скъп брокат.*

*Ловял елени из горите
и често бродел край реките
в ръката със сокол.
Бил най-добър между стрелците
и вред спечелвал във борбите
я тлъст овен, я вол.*

*Моми с коси като коприна
за него креели мърцина
във мисли, в ядове.
Но той живял с душа невинна,
по-чист от някоя малина
със сладки плодове.*

*Един ден рано след зората
излязъл сър Топаз в гората
със своя сив жребец.
Изправен върху стремената,
той носил копие в ръката,
на пояса си — меч.*

*Тъй влязъл в храстите бодливи,
де бродят зверове плашливи —
елени и сърни,
и свърнал по пътеки криви
на духове и самодиви —
иди, че го върни.*

*Насред зелената полянка
видял лакрица и дилянка
и карамфилов стрък,
които не една стопанка
затваря в дъревена гаванка
или пък в стар сандък.*

*Там чул той горски песнопойки —
скорци, червенощийки, сойки,
събрани в звучен хор.
И дроздът с трелите си бойки,
и гургулищите на двойки
там пели на простор.*

Той слушал дрозда, а в гръдта му

*за обич пламнало голямо
желание, със стръв
пришпорил коня си и само
след миг в пот плувнал цял гърба му,
а хълбоците — в кръв.*

*Така отпаднал бил юнака
след този бяг през гъсталака,
че спрял и след това
в цветята легнал, без да чака,
а конят тръгнал в храсталака
да попасе трева.*

*„О Дево — рекъл този рицар, —
виж, вече болката-кръвница
в сърцето ми се впи!
Сънувах днес, че не девица,
а самодивската царица
в прегръдките ми спи.*

*Тя, тя ще бъде мойта дама,
зашото на земята няма
жена като за мен
красива.*

*Ще яздя аз и нощ, и ден,
додето стигна в час блажен
при своята самодива!“*

*И на седлото скочил пак,
и през треви и камънек
препускал по земята
и в дневен зной, и в нощен мрак,
доде преди зората чак
на феите страната
открил
в лес, де не стъпвал людски крак.
Там никой нашия юнак*

не спрял, не поздравил.

*Най-сетне срецнал великан.
Наричали го Олифан,
бил по-жесток от сприя.
„Свидетел ми е Термаган —
му рекъл, — тук си гост незван.
Затуй ще те убия
със боздугана.*

*Тук не е стъпвал никой рицар.
На самодивската царица
във този лес е стана.“*

*И отговорил сър Топаз:
„Тук утре ще се върна аз
с оръжие и с броня.
Кълна се в правата си вяра,
туй копие ще те накара
да потърчиши пред коня.*

*И в твоя тлъст търбух
върхът му ще попадне.
Преди да стане пладне,
ще пратиш Богу дух.“*

*Препуснал рицарят тогава,
а великанът с прашка здрава
замерял го отзад.
Но читав сър Топаз избягал,
защото Господ му помагал,
а пък и той бил млад.*

*Сега, доколкото умея,
аз разказа си ще изпее
нататък, господа.
След срещата си със злодея
Топаз по горската алея
се върнал във града.*

*Там свикал свойто опълчение
на веселба и угощение
и казал: „С великан
триглав ще вляза във сражение,
за да измоля снизходжение
от моя светъл блян.*

*Елате, песнопойци щумни
и разказвачи сладкодумни,
елате с разказ нов,
с романси за крале разумни,
за кардинали остроумни,
за ласки и любов.“*

*Тогава му донесли вино
и бъклица със медовина,
достойна и за цар —
с дъх на канела, на дафина,
на кимион и на къпина,
по-сладка от нектар.*

*Облекли стройното му тяло
с бельо копринено и бяло
и с брич — какъв, не знам,
с фланела и със покривало,
с нагръдник здрав — сърцето щяло
да бъде скрито там.*

*Във ризницата, що изпели
от мед евреи най-умели,
накрая влязъл той
и с бронята от плочи цели
с цвета на лилиите бели
се пременил за бой.*

Щитът му бил от тежко злато,

*с глава глиганска, над която
голям гранат блестял.
Заклел се той във всичко свято
чудовището непознато
да порази без жал.*

*Бил с наколенници най-скъпи,
със ножница от слонски зъб и
със шлем от светла мед.
Седлото тежко и юздата
като звездите и луната
сияели навред.*

*Трептяло копието звънко,
създадено за битки, тънко,
с отточен, остър край.
Жребецът сив, познал ездача,
взел да пръхти и да подскача
като ветрец през май*

тогаз.

*Но песен втора почвам тука.
Ако не ви навявам скуча,
ще я изпяя аз.*

ПЕСЕН ВТОРА

*За бога, рицари, мълчете!
И вие, дами, позволете
завчас да продължа.
За битка храбра и голяма,
за пламенна любовна драма
аз разказ ви дължа.*

*Сър Гай романите възпяват,
за Хорн и Бевис не забравят.
На всички е познат
Либъо. И Плендамур е славен.
Но сър Топаз — той няма равен*

във рицарския свят.

*Възседнал коня си и — вижте! —
като искрица из огнище
лети през дол и слог.
На шлема му сребристобяла
голяма лилия цъфтяла.
Да го закриля Бог!*

*И като рицар най-достоен,
наместо в някой хан спокоен
под небесата спял
на плаща. Шлема под главата
си слагал. Конят до зората
наоколо пасял.*

*От всеки извор бистроструен
отпивал — като онзи буен
и храбър Персивел,
до де веднъж...*

Тук Ханджията прекрати Разказа на Чосър за сър Топаз.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.